

آتش در آشیانه امت محمد (ص)

<"xml encoding="UTF-8?">

محمّد بن عبدالوّهّاب، که با تلاش جاسوسان سرویس های امنیتی انگلیس، توانست فرقه انحرافی وهابیت را بنیان گذارد، با اعلام جهاد علیه مسلمانان، به اتهام کفر، شرک و بدعت، اعراب بادیه نشین را تحریک کرد و به کمک ابن سعود، لشگری فراهم ساخت و با حمله به شهرها و روستاهای مسلمان نشین، و اشغال مکه و مدینه، مردم را به خاک و خون کشید و با غارت اموال مسلمانان، حاکمیت خویش را تثبیت کرد. در نوشته زیر به بخشی از جنایات این فرقه انحرافی خواهیم پرداخت. امید است بتوانیم در شماره های آینده، به بررسی و بیان جزئیات این جنایات بپردازیم.

1. قتل و غارت وهّابیان در منطقه نجد و اشغال حجاز و خانه خدا

ابن بشر عثمان بن عبد الله، مورخ آل سعود، درباره آغاز دعوت وهّابیت در منطقه نجد و گشتار مردم بی گناه به اتهام شرک می نویسد: عبدالعزيز همراه با عده ای به قصد جهاد با اهل سرزمین «ثادق» حرکت کرد و با محاصره آن منطقه، بخشی از نخلستان های آنان را قطع کرد و تعدادی از مردان شان را به قتل رساند. سپس عبدالعزيز به قصد جهاد به سمت «خُرج» حرکت کرد و در منطقه «دَلَم» هشت نفر از مردان را بکشت و مغازه ها را که مملو از اموال بود، غارت کرد و آن گاه به سرزمین «نَعْجان»، «تَرْمَدَا»، «دَلَم» و «خُرج» رفت و عده ای را کشت و شتران بسیاری به غنیمت گرفت. (21)

ابن بشر در ادامه می نویسد: عبدالعزيز به قصد جهاد وارد «منفوحه» شد و محصولات زراعی آنان را به آتش کشید و بخش عظیمی از جواهرات، گوسفندان و شتران را به غنیمت گرفت و ده نفر را نیز کشت. (3) لشگر عبدالعزيز شبانگاه وارد منطقه «حَرْمَه» شد و پس از طلوع فجر به دستور عبدالله، پسر عبدالعزيز، تیراندازان به صورت دسته جمعی به طرف شهر تیراندازی کردند و صدای مهیب تیرها، شهر را به لرزه درآورد، به گونه ای که بعضی از زنان حامله، سقط کردند و مردم به وحشت افتاده و شهر به محاصره درآمد و مردم شهر، نه توان مقاومت و نه امکان فرار از شهر را داشتند. (4)

ابن بشر درباره حمله وهّابیت به ریاض می نویسد: اهل ریاض، همه مردان، زنان و کودکان با شنیدن حمله لشگر وهّابیت، از ترس و وحشت پا به فرار گذاشتند؛ از آنجایی که این حمله در فصل تابستان بود، جمعیت زیادی در اثر گرسنگی و تشنگی جان سپردند. (5)

ابن بشر در ادامه می گوید: وقتی عبدالعزيز وارد ریاض شد، جز اندکی از مردم، کسی در شهر نمانده بود. فراریان را دنبال کرد؛ عده ای را کشت و اموالی را که با خود داشتند به غنیمت گرفت. همچنین به شُرطه ها دستور داد از خانه های خالی از صاحبانشان محافظت کنند. آن گاه تمام اموال، اسلحه ها، مواد غذایی و وسایل خانه ها را به غنیمت گرفت و غالب خانه ها و نخلستان ها را به تصرف خود درآورد. (6)

زینی دحلان، مفتی مکه مکرمه می نویسد: وهّابی ها از درود فرستادن به پیامبر گرامی [ص] بر روی منابر و پس از

اذان، ممانعت می کردند. مرد صالح نابینایی را که اذان می گفت و پس از اذان به رسول اکرم[ص] صلوات فرستاد نزد محمد بن عبدالوهاب آوردند و او دستور داد مؤذن نابینا را به جرم درود بر حضرت، کشتند. او در ادامه می نویسد: اگر مانند این کارهای زشت وهابی ها را بخواهم بنویسم، دفترها مملوّ خواهد شد؛ (7) با اینکه درود به پیامبر گرامی (ص) نص قرآن و دستور الهی است که می فرماید: «إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا». (8) در آیه شریفه هیچ گونه قید مکانی و زمانی برای درود به حضرت ذکر نشده؛ یعنی هر وقت و هر کجا می شود باید به پیامبر گرامی درود فرستاد.

2. کشتار بی رحمانه شیعیان کربلا

وهابیان، پس از اشغال خانه خدا و حاکم شدن بر منطقه عربستان امروزی، اماکن مذهبی شیعیان در جهان را هدف خود قرار دادند. کشتار وهابیان در کربلای معلّی در سال 1216 صفحه تاریخ را سیاه کرده و قلب هر خواننده را به درد می آورد. دکتر منیر عجلانی می نویسد: دوازده هزار نفر سپاه وهابیان به فرماندهی سعود، فرزند عبدالعزیز وارد کربلا شدند، در حالی که بیشتر مردم کربلا به مناسبت عید غدیر به نجف اشرف و زیارت امیرالمؤمنین (ع) رفته بودند و در شهر، جز عده اندکی از پیرها و ناتوان ها نمانده بودند. سپاه وهابیان به هر کس که برخوردند، کشتند، تا آنجا که آمار کشته ها به مرز سه هزار نفر رسید و اموال غارت شده از کربلا قابل وصف نبود. گفته می شد آن روز دویست شتر بار سنگین از کربلا به غارت بردند. (9)

محمد قاری غروی، در تاریخ نجف، از مجموعه شیخ خضر، نقل می کند: وهابیان صندوق قبر حبیب بن مظاهر را که از چوب بود شکسته و سوزاندند و با آن در ایوان طرف قبله حرم، قهوه درست کردند. آن ها می خواستند صندوق قبر شریف حسین را هم بشکنند، اما چون دارای شبکه های آهنین بود، توفیق نیافتند. (10)

شیخ عثمان بن بشر، مورّخ دیگر وهابی، که خود اهل نجد بود، می نویسد: گنبد روی قبر (سیدالشهدا) را ویران ساختند و صندوق روی قبر را که زمرد، یاقوت و جواهرات دیگر در آن نشاندۀ بودند، برگرفتند و آنچه در شهر از مال، سلاح، لباس، فرش، طلا، نقره و قرآن های نفیس یافتند، غارت کردند و نزدیک ظهر از شهر بیرون رفتند. (11)

صلاح الدین مختار که خود وهابی است، می نویسد: در سال 1216 امیر سعود با لشکر انبوهی از مردم نجد، عشایر جنوب حجاز و دیگر نقاط به قصد عراق حرکت کرد. در ماه ذیقعدۀ به کربلا رسید. او تمام برج و باروی شهر را خراب کرد و بیشتر مردم را که در کوچه و بازار بودند، کُشت و نزدیک ظهر با اموال و غنائم فراوان از شهر خارج شد. آن گاه خمس اموال غارت شده را خود سعود برداشت و بقیه را به نسبت هر پیاده، یک سهم و هر سواره، دو سهم، بین لشکریان تقسیم نمود. (12)

شیخ عثمان نجدی، از مورّخان وهابی می نویسد: وهابیان به صورت غافلگیرانه وارد کربلا شدند و بسیاری از اهل آنجا را در کوچه و بازار و خانه ها کشتند؛ روی قبر حسین (ع) را خراب کردند و آنچه در داخل قبه بود را به چپاول بردند و هرچه در شهر از اموال، اسلحه، لباس، فرش، طلا و قرآن های نفیس یافتند، ربودند. نزدیک ظهر، در حالی که قریب به دو هزار نفر از اهالی کربلا را کشته بودند، از شهر خارج شدند. (13)

برخی می نویسند: «وهابیان در یک شب، بیست هزار نفر را به قتل رساندند». (14)

میرزا ابوطالب اصفهانی در سفرنامه خود می نویسد: هنگام برگشت از لندن و عبور از کربلا و نجف، دیدم که قریب بیست و پنج هزار نفر وهابی وارد کربلا شدند و شعار «مشرکان را بکشید و کافران را سر ببرید» (15) سر می دادند. آنان بیش از پنج هزار نفر را کشتند و زخمی ها حساب نداشت؛ صحن مقدّس امام حسین (ع) از لاشه

کشتگان پر و خون از بدن های سر بریده شده، روان بود. او می افزاید: پس از یازده ماه، بار دیگر به کربلا رفتم. دیدم که مردم، آن حادثه دل خراش را نقل می کنند و گریه سر می دهند، به گونه ای که از شنیدن آن، موها بر اندام راست می شد. (16)

3. حمله به نجف اشرف

حمله وهابی ها به عراق از 1214 آغاز شد. چون در آن سال وهابی ها به نجف اشرف حمله کردند، ولی عرب خزاعل جلو آن ها را گرفتند و سیصد نفر از آن ها را کشتند. (17) در سال 1215 نیز گروهی برای انهدام مرقد مطهر حضرت امیر (ع) عازم نجف اشرف شدند که در مسیر با عده ای از اعراب درگیر شدند و شکست خوردند. (18) در مدت نزدیک به ده سال چندین بار حملات شدیدی به شهر کربلا و نجف انجام دادند. (19) در سال 1216 وهابیان پس از کشتار بی رحمانه اهل کربلا و هتک حرمت حرم حسینی (ع) با همان لشکر راهی نجف اشرف شدند، ولی مردم نجف به سبب آگاهی از ماجرای کشتار و غارت کربلا و آمادگی دفاعی به مقابله برخاستند؛ حتی زن ها از منزل ها بیرون آمدند و مردان خود را تشجیع و تحریک به دفاع کردند تا اسیر کشتار و چپاول وهابیان نشوند. در نتیجه، سپاه وهابی ها نتوانستند به شهر نجف وارد شوند. (20) در سال 1220 یا 1221 وهابی ها به سرکردگی «سعود» به نجف اشرف حمله بردند، ولی چون شهر دارای برج و بارو بود و در بیرون نیز خندقی شهر را حفاظت می کرد؛ به علاوه جمعی از مردم و طلاب علوم دینی در حدود دویست نفر، تحت رهبری شیخ جعفر نجفی (کاشف الغطا) از مراجع اعلم عصر، که خود مردی دلیر بود، شبانه روز مشغول دفاع از شهر بودند، کاری از پیش نبردند.

انبار اسلحه، خانه شیخ جعفر کاشف الغطا بود. او بر هر دروازه نجف و در هر برجی جمعی از طلاب و مردم را به دفاع واداشته بود. شیخ حسین نجف، شیخ خضر شلال و سید جواد عاملی (صاحب مفتاح الکرامه) و شیخ مهدی ملاکتاب از جمله علمای مدافع شهر بودند که از مردان بلند آوازه می باشند. قوای سعود در این حمله، پانزده هزار وهابی جسور و جنگ جو بود. وهابی ها چندان که سعی کردند، نتوانستند وارد شهر شوند و مدافعان نجف با سرسختی دفاع می کردند. در یکی از روزها برخی از وهابی ها از دیوار شهر بالا آمدند و نزدیک بود شهر را اشغال کنند، ولی با دفاع مردانه مدافعان مسلح مواجه شدند و عقب نشستند. در مدت محاصره نجف، چون مدافعان از درون شهر و برج و باروها وهابی ها را زیر آتش داشتند، توانستند هفتصد نفر از آن ها را به قتل رسانند. سرانجام سعود با بقیه نفراتش ناامید از نجف اشرف بازگشت. اهالی نجف قبل از رسیدن قوای سعود، خزانه حضرت امیرالمؤمنین (ع) را به بغداد و از آنجا به کاظمین منتقل ساختند و در مخزن آنجا به ودیعت نهادند و بدین گونه از دستبرد آن قوم غارتگر وحشی مصون ماند. ابن بشر، مورخ نجدی درباره حمله سعود به نجف در تاریخ نجد می نویسد: «در سال 1220 سعود با سپاه انبوهی از نجد و نواحی آن در بیرون شهر معروف در عراق (نجف اشرف) فرود آمد و سپاه مسلمین (وهابی ها) را در اطراف شهر پراکنده ساخت و دستور داد باروی شهر را خراب کنند. چون یاران او به شهر نزدیک شدند، به خندقی عریض و عمیق برخورد کردند و نتوانستند از آن عبور کنند. در جنگی که میان طرفین روی داد در اثر تیراندازی از روی باروها و برج های شهر، جمعی از مسلمین (وهابی ها) کشته شدند. آن ها نیز از شهر عقب نشستند و به غارت نواحی اطراف پرداختند». (21) سعود در سال بعد، یعنی 1222 نیز بار دیگر با بیست هزار جنگ جوی جسور وهابی به نجف اشرف حمله برد، ولی چون مدافعان شهر به رهبری کاشف الغطا با توپ و تفنگ آماده دفاع

بودند، نجف را رها ساخت و به شهر «حله» روی آورد. (22)

4. تخریب آثار بزرگان در مکه

وهابیون در سال 1218 پس از مسلط شدن بر مکه، تمام آثار بزرگان دین را تخریب نمودند. در «مُعَلّی»، قبه زادگاه پیامبر گرامی (ص) را و همچنین قبه زادگاه علی بن ابی طالب (ع) و حضرت خدیجه (س) و حتی ابوبکر را ویران و با خاک یکسان کردند. آثار باستانی در اطراف خانه خدا و روی زمزم را تخریب کرده و در تمام مناطقی که مسلط می شدند، آثار صالحین را نابود می کردند و هنگام تخریب، طبل می زدند و به رقص و آوازخوانی می پرداختند. (23)

رفاعی، یکی از علمای بزرگ اهل سنت کویت، خطاب به علمای وهابی می نویسد: «شما به تخریب خانه ام المؤمنین، خدیجه کبری، اولین حبیبۀ پیامبر (ص) رضایت دادید و هیچ عکس العمل نشان ندادید، با این که آن مکان محل نزول وحی قرآن بود. و در برابر این جنایت سکوت کردید و رضایت دادید که آن مکان مقدس به توالف و دستشویی مبدل شود. پس چرا از خدا نمی ترسید و از پیامبر کریم حیا نمی کنید؟ (24)

رفاعی در ادامه می نویسد: زادگاه رسول اکرم (ص) ویران و به محل خرید و فروش حیوانات تبدیل شد که با تلاش افراد صالح و خیر، از چنگال وهابی ها درآمد و به کتابخانه مبدل گردید... این چه کار بی ادبانه ای است که از شما سر می زند؟! این چه بی وفایی است که در حق رسول گرامی (ص) روا می دارید؛ در حالی که خداوند به وسیله آن حضرت، ما و شما و اجداد ما را از تاریکی های شرک به سوی نور اسلام هدایت فرمود؟! بدانید که هنگام مشاهده رسول گرامی (ص) در کنار حوض، جز بی حیایی نصیب شما نخواهد شد و یقین بدانید که نتیجه شقاوت خود را در نابودی آثار پاک آن نبی مکرم (ص) که موجب رنجش گردیده است، خواهد دید.

رفاعی در جای دیگر می نویسد: آثار قبور صحابه و امهات المؤمنین و آل البیت را نابود کرده و قبر آمنه بنت وهب، مادر گرامی رسول اکرم (ص) را با بنزین به آتش کشیدید و اثری از آن ها باقی نگذاشتید. (25)

5. آتش زدن کتابخانه های بزرگ

دردناک ترین کاری که وهابیت مرتکب شد و آثار قبیح آن برای همیشه باقی است، آتش زدن کتابخانه بزرگ «المکتبه العربیه» بود که بیش از شصت هزار عنوان کتاب گران قدر و کم نظیر و بیش از چهل هزار نسخه خطی منحصر به فرد داشت که در میان آن ها برخی از آثار خطی دوران جاهلیت، یهودیان، کفار قریش و همچنین آثار خطی علی (ع)، ابوبکر، عمر، خالد بن ولید، طارق بن زیاد و برخی از صحابه پیامبر گرامی (ص) و قرآن مجید به خط «عبدالله بن مسعود» وجود داشت. در همین کتابخانه انواع سلاح های رسول اکرم (ص) و بت هایی که هنگام ظهور اسلام مورد پرستش بود، مانند «لات»، «عزی»، «منه» و «هبل» موجود بود. «ناصر السعید» از قول یکی از مورخان نقل می کند که هنگام تسلط وهابیان، این کتابخانه را به بهانه وجود کفریات در آن به آتش کشیده و به خاکستر تبدیل کردند. (26)

6. کشتار حجاج ایرانی

عمّال وهابی رژیم آل سعود، در چهارم ذی الحجه 1407 (9 مرداد 1366) هزاران تن از حجاج بیت الله الحرام را به جرم سر دادن فریاد برائت از مشرکین در مکه، که حرم امن الهی است و هر گونه خون ریزی در آن حرام است، به

خاک و خون کشیدند و حتی آخوندهای درباری آنان، فریاد می زدند: «اقتل المجوس اقتل المشركين»؛ فارس ها را بکشید؛ مشرکان را بکشید.

یکی از شاهدان عینی، این واقعه تلخ را این چنین نقل می کند: با چشم خود دیدم که سعودی های کثیف، بی شرمانه و بی رحمانه، با عصای معلولین با دو دست محکم به صورت زن ها می کوبیدند و نقش بر زمین می کردند. ای کاش به زدن تنها قانع بودند! وقتی خانمی بر روی زمین می غلتید، نفر بعدی با هر وسیله ای که در دست داشت به مغز نیمه جان او می کوبید تا از دنیا برود. (27)

7. حمله وهابیان افراطی به حجاج بحرینی

در مهرماه 1386 گروهی از وهابیان تندرو با کمین در کوچه های اطراف مسجدالحرام پس از مشاهده مینی بوس شیعیان بحرینی، با خرده شیشه های تیز و برنده به سوی حجاج شیعه یورش بردند و اقدام به فحاشی و به زبان آوردن القابی چون «شیعیان سگ صفت کافر» و ده ها فحش دیگر کردند. (28)

8. کشتار مردم بی دفاع اردن

در سال 1343 جمعی از وهابی ها ناگهان به اردن یورش بردند و مردم بی اطلاع «ام العمد» و همسایه آنان را مورد هجوم قرار دادند. مردان و زنان بی گناه را کشتند و اموال آنان را غارت کردند. اما طولی نکشید که با رانده شدن برخی و اسارت عده ای دیگر، عقب نشینی کردند که البته اسیران وهابی به فرمان انگلیس آزاد شدند. در سال 1346 وهابیان دوباره با سپاهی متشکل از سی هزار نفر به اردن حمله کردند و قتل و غارت و خونریزی شدیدی به راه انداختند. (29)

9. کشتار عزاداران امام موسی کاظم (ع)

در 25 رجب 1426 مصادف با شهادت امام موسی کاظم (ع) وهابیون با پخش غذاهای مسموم در اطراف حرم آن امام (ع) و نیز انجام انفجارهای متعدد در کاظمین بین صفوف عزاداران امام موسی کاظم (ع) باعث شهادت 1500 نفر از شیعیان عزادار شدند.

10. جنایت های طالبان وهابی در افغانستان

در اواخر سال 1372 شمسی، گروهی وهابی به نام طالبان در افغانستان وارد صحنه نبرد شدند که از سوی عربستان و آمریکا حمایت می شدند. گروه طالبان در شهریور 1375 کابل را تصرف کردند و به کشتار مسلمانان شیعی پرداختند. در هفدهم مرداد 1377 زنان و مردان و کودکان را از پشت بام ها به رگبار بستند و اهالی شهر مزار شریف را قتل عام کردند؛ سپس با هجوم به بیمارستان ها، بیماران شیعه را روی تخت ها به شهادت رساندند.

در سنگچارک و بامیان و پروان و کاپیسا، شکم بانوان حامله شیعه را پاره می کردند و جنین آنان را بیرون کشیده و سر می بریدند. (30)

در عاشورای 1267 هجری، شیعیان قندهار در حسینه ها مشغول عزاداری بودند که ناگهان وهابیان جنایتکار با

اسلحه هجوم آوردند و عده فراوانی از شیعیان بی دفاع را به فجیع ترین وضع به قتل رساندند. (31)

11. وهابیت و انفجار در اهواز

در جریان دستگیری عوامل بمب گذاری های پیاپی سال 1384 در اهواز، روشن شد که از مجموع 46 دستگیر شده، 44 نفر دارای عقاید وهابیت هستند. بر اساس اطلاعات موثق، این عده از سوی اسرائیل، آمریکا و انگلیس حمایت می شدند و از عوامل وهابیت در ایران بودند. (32)

12. انفجار بزرگ در مسجد تاریخی براثا

در عملیات انتحاری هجدهم فروردین 1385 در مسجد تاریخی براثای بغداد، بیش از 69 نفر کشته و 130 نفر زخمی شدند. (33)

13. انفجار حرم عسکریین

در اسفندماه 1384 انفجار 215 کیلوگرم مواد منفجره منجر به آسیب کلی مرقد امام هادی و امام حسن عسکری (ع) شد. چندی بعد، در خردادماه 1386 باقی مانده های حرم مطهر، از جمله مناره های عسکریین، در انفجاری دیگر، به کلی فرو ریخت و برگ دیگری از جنایات وهابیت تکفیری را رقم زد. در انفجار نخست این روز، گلدسته طلایی سمت چپ و در انفجار دوم گلدسته سمت راست این حرم منفجر گردید. همچنین در این اقدام تروریستی، سقف سرداب غیبت حضرت ولی عصر (عج) نیز به کلی فرو ریخت. (34)

پی نوشت ها :

1. عنوان المجد، ص 34.
2. همان، ص 43.
3. همان، ص 43.
4. همان، ص
5. همان، ص
6. همان، ص
7. فتنه الوهابیه، ص 20.
8. الأحزاب: 56.
9. تاریخ العربیة السعودیه، ص 126.
10. نزهة الغری فی تاریخ النجف الغری السری، ص 52.
11. عنوان المجد فی تاریخ نجد، ج 1، ص 121.
12. تاریخ مملکه السعودیه، ج 3، ص 73.
13. عنوان المجد فی تاریخ نجد، ج 1، ص 121، حوادث سال 1216.
14. تاریخچه نقد و بررسی وهابی ها، ص 162.

15. مشرکان را بکشید و کافران را ذبح کنید.
16. مسیر طالبی، ص. 408.
17. وهّابیان، ص. 337.
18. ماضی النجف وحاضرها، ج 1، ص. 325.
19. تاریخ المملكة السعودية، ج 1، ص. 92.
20. ماضی النجف وحاضرها، ج 1، ص. 325.
21. عنوان المجد فی تاریخ نجد، ج 1، ص. 137.
22. رجوع شود به: مفتاح الکرامة، ج 5 ص 512، مقدمه محقق توانا علی دوانی بر کتاب فرقه وهّابی، سید محمد حسن قزوینی، ص. 41.
23. کشف الارتیاب، ص 27، به نقل از تاریخ «الجبرتی».
24. نصیحة لإخواننا علماء نجد» ص 59. تألیف: یوسف بن السید هاشم الرفاعی، با مقدمه دکتر محمد سعید رمضان البوطی.
25. نصیحة لإخواننا علماء نجد: 38.
26. ر.ک: کتاب تاریخ آل سعود، ج 1، ص 158، کشف الارتیاب، ص 55، 187، 324، أعیان الشیعة، ج 2، ص 7، الصحيح من سيرة النبی الأعظم، ج 1، ص 81 و آل سعود من أين إلى أين، ص. 47.
27. روزنامه جمهوری اسلامی ایران، 16 آذر 1366، خاطرات سیدرضا موسوی کاظمی محمدی از نایین.
28. www.shia-news.com
29. www.salaf.blogfa.com
30. www.salaf.blogfa.com
31. محمد سلطان الواعظین، شب های پیشاور، ج 1، تحقیق: عبدالرضا درایتی، انتشارات دلیل ما، چاپ اول، پایی. 1385، ص. 346.
32. www.aftabnews.ir
33. روزنامه ایران، 19 فروردین 1385، صفحه بین الملل.
34. ر.ک: خبرگزاری مهر 13/3/86؛ روزنامه کیهان، 24 خرداد 1386، 28 جمادی الأوّل 1428، 14 ژوئن 1207، سایت مجمع جهانی محبین اهل بیت 23 خرداد 1386.